

Δὲν προφτάνει νὰ ᾲπῇ ἓνα λο-
[γάκι,
δὲν προφτάνω νὰ πῶ ἓνα μερσί,
ὁποῦ, νὰ σου! ὁ διάλογος σὲ λι-
[γάκι,
μὲ στολὴ λοχαγοῦ... Χμ! Τίς εἶ;

Καὶ μὲ πιάνει ὁ φίλος στὰ
[πράσσα
— μπᾶ! ταμπλᾶς ξαφνικῶς νὰ
[σοῦρθῇ! —
παύει ἐκεῖνη ἀπὸ ᾲπάνω τὰ κιάσα,
πῶς νὰ σκοῦξω ᾲγὼ τώρα: Τίς εἶ;

Μένω κόκκαλο ἐκεῖ καρφωμέ-
[νο:,
σβεῖ ἡ πνοή μου καὶ μένει ἡ
[μισή...
Μά, χορτᾶτος αὐτός, ντυλωμένος:
— Ὅρσε δέκα, μοῦ λέει, βρὲ σύ!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

ΡΟΔΑ σκορπῶντας ἔγερνεν ὁ ἥλιος πρὸς τὰ ὄρη,
καὶ γύρω ἐγέλαε ἡ ἔρημιά, ὅλη ὁμορφιά καὶ κάλλη
τὴν ὥραν ποῦ πρωτῶγερνε τ' ὀλόξανθο κεφάλι,
τοεὶ ὁδοστεφάνωτο, στήν ἀγκαλιά μου ἡ κόρη,
ῥόδα σκορπῶντας ἔγερνεν ὁ ἥλιος πρὸς τὰ ὄρη.

Σὲ μιὰ μηλιά σιὸ πλάϊ μου τὰ μῆλα φορτωμένη
ἔπαιξε ἀγάλια τοῦ βουνοῦ τ' ἀγέρι μὲ τὰ φύλλα,
καὶ μ' ἐνῶδιὰ μᾶς ἔρραινε κλεμμένη ἀπὸ τὰ μῆλα,
ἡ κόρη ἡ ὁδοστόλιστη στὰ στήθη μου γερμένη,
πέρταε σιὰ κάλλη τὴ μηλιά τὰ μῆλα φορτωμένη.

Παρέκει μέσ' στὴ λαγκαδιά μιὰ βροῦση τραγουδοῦσε
ποιός ξέρει μὲ ποιά λούλουδα κ' ἐκεῖνη ἐρωτευμένη,
ὅταν τῆς κόρης ἡ λαλιά γλυκὰ τρεμουλιασμένη
πρώτης ἀγάπης ντροπαλὰ λογάκια μοῦ μιλοῦσε,
παρέκει μέσ' στὴ λαγκαδιά μιὰ βροῦση τραγουδοῦσε.

Καὶ γύρω κελαιδούσανε δύο τρελὰ πουλάκια
ποῦ στ' ἀνθισμένα τὰ κλαδιά πετοῦσαν ταίρια-ταίρια,
ὅταν ἐκεῖ μέσ' στὴν ἔρημιά, σὰν τ' ἄγρια περιστέρια,
τὰ χεῖλη πρωτοσμίγαμε ᾲπάροθνα φιλάκια,
τρογύρω κελαιδούσανε θεότρελα πουλάκια.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ